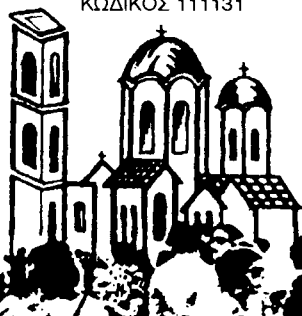

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τριμηνιαία έκδοσις της όμωνύμου
όρθοδόξου χριστιανικής αδελφότητας
Άλ. Υψηλάντου 129, 262 25 ΠΑΤΡΑΙ, Τηλ. 2610 276.731

Τό

ΣεραφειμιοΧρηστουΙωαννίδειον "Άγος τών "Δώδεκα"

" Όσο ή Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, (όλη ή Ιεραρχία), δέν τολμά νά παραδεχθεί όλες τίς αντικανονικότητες, πού συνέβησαν στό πρόσωπο του μητροπολίτου Άττικής Νικοδήμου (καί τών υπολοίπων 11 μητροπολιτών), είναι υπόλογη στην ιστορία, αλλά καί στή συνείδηση της Εκκλησίας, ως χαρισματικού σώματος του Κυρίου Ιησού Χριστού" (Άρχ. Ειρηναίος Μπουσδέκης. " Ελεύθερη Πληροφόρηση" Τεύχος 358/18).

Η κοίμησις του Δεσπότη της Λαρίσης κυρού Ιγνατίου, έθεσε τέλος, εις την πράξιν, (de facto), από νομικής πλευράς, εις τό περιλάλητο πρόβλημα τών "Δώδεκα" Άγίων Ιεραρχών πού "έσφαγιάσθησαν" από την λεγομένην "πρεσβυτέρα Ιεραρχία" του 1974, την σύνθεσιν της όποίας επέτυχεν ό Άρχιεπίσκοπος κυρός Σεραφείμ (Τίκας) μέ τό "ξίφος" του Ιωαννίδη καί μέ την εισήγησιν του καθηγητού κ. Χρήστου.

Όμως από Κανονικής καί ήθικης πλευράς, μένει χαίνουσα πληγή εις τό σώμα της διοικήσεως της Εκκλησίας μας.

Άπό τό 1974 καί ύστερα συνέβησαν τόσες παρανομίες καί αντικανονικότητες, οι όποιες αλλοίωσαν την σύνθεσιν της Ιεραρχίας, πού είναι άπίστευτες διά τούς νεωτέρους πιστούς. Ουδείς διαφωνεί ότι ό Άρχιεπίσκοπος κυρός Σεραφείμ έγινε Άρχιεπίσκοπος τελείως παράνομα καί αντικανονικά.

Ότι παράνομα καί αντικανονικά απέκλεισεν από την Σύνοδον της Ιεραρχίας τό 1974, περίπου τό ήμισυ τών έν ενεργεία Ιεραρχών.

Ότι παράνομα καί αντικανονικά (έσφαγίασε) έδίωξε από τόν θρόνον των, τούς "Δώδεκα" Άγίους Ιεράρχας, χωρίς καμμία δίκη!

Ότι μετά την αποκατάστασιν της Δημοκρατίας, διά νά άντιμετώπιση τίς αποφάσεις του Συμβουλίου Έπικρατείας, πού έδικαίωσε 30 φορές τούς "Δώδεκα", έφευρε τό άνύπαρκτον επιτίμιον της ακοινωνησίας την όποίαν άπαντες οι Ιεράρχες την άποδοκιμάζουν θεωρητικά.

Ε
Ν
Ο
Ρ
ΙΑ
Κ
Η

Κ
Ι
Ν
Η
Σ
Ι
Σ

Πρακτικά όμως, τόσο ο έφευρέτης 'Αρχιεπίσκοπος κυρός Σεραφεΐμ, όσο και ο 'Αρχιεπίσκοπος κυρός Χριστόδουλος ακόμη και ο σημερινός Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος κ.κ. 'Ιερώνυμος, τήν αποδέχθησαν.

Φυσικά και ή πλειοψηφία των σημερινών 'Ιεραρχών δυστυχώς τήν αποδέχεται σιωπηρώς.

Οι 'Αρχιεπίσκοποι εγνώριζαν και άπαντες γνωρίζουν ότι ή "άκοινωνησία" των Μητροπολιτών είναι άνυπόστατος, όμως άν τό άνυπόστατον της άκοινωνησίας τό κατοχύρωναν διά Συνοδικής αποφάσεως θά ήτο παράνομος ή σύνθεσις της 'Ιεραρχίας πού τούς εξέλεξεν και έπομένως άκυρος και παράνομος ή έκλογή των και διά τοῦτο προτίμησαν τήν άντικανονικότητα και τήν παρανομία, προκειμένου νά διατηρήσουν τό θρόνον Των!

Τά όσα έλέγχθησαν, εις τόν μακαριστόν Μητροπολίτην 'Αττικής κυρό Νικόδημον, από τήν έξουσιοδοτημένην από τήν Δ.Ι.Σ. επιτροπήν, άποτελουμένην από τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Αιτωλίας και 'Ακαρνανίας κ.κ. Κοσμά και Λαγκαδά κ.κ. 'Ιωάννη και Χίου κ.κ. Μάρκου, τήν 10-1-13, δέν άφήνουν κανένα περιθώριον νά άμφισβητηθή ή αλήθεια, ότι και οι τρεις τελευταίοι 'Αρχιεπίσκοποι και ή πλειοψηφία της 'Ιεραρχίας, θυσίασαν τήν Νομιμότητα και τήν Κανονικότητα, προκειμένου νά διατηρήσουν τόν θρόνον των. (βλέπε περισσότερα εις τό ύπ' άρίθ. 358/18 τεῦχος της " 'Ελεύθερη Πληροφόρησις).

Βεβαίως μερίδιον μεγάλο εϋθύνης φέρουν και οι 'Αρχιμανδρίτες οι όποιοι ένώ εγνώριζαν τήν αλήθειαν, δέν τήν υπεστήριξαν, προκειμένου νά εκλεγούν Μητροπολίτες και κάποιοι τό έπέτυχαν. 'Ακόμη εϋθύνη φέρουν όσοι εγνώριζαν τήν αλήθειαν, θεολόγοι ιερείς, 'Αδελφότητες και δικαστές και διά κοσμικά ώφέλη δέν τήν υπεστήριξαν.

Παρά ταῦτα ή 'Εκκλησία μας, μαζί μέ τό Πατριαρχείον μας και τά λοιπά όρθόδοξα Πατριαρχεία και τίς άνά τήν

γην όρθόδοξες 'Εκκλησίες, είναι "Μία 'Αγία" σώτηρα 'Εκκλησία, έστω και εάν κάποτε οι φορείς Της, άποδεικνύονται κατώτεροι των περιστάσεων.

"Όμως είναι ανάγκη άπαντες νά αγωνισθοῦμε νά άποκτήσωμε "Πατερική μετάνοια" δηλαδή μετάνοια όπως τήν έβίωσαν και τήν περιέγραψαν οι 'Αγιοι Πατέρες. Εί δ' άλλως ό πλήρης άγάπης και δικαιοσύνης Θεός, θά χρησιμοποιήση κάποιον Κύλωνα νά άποπλύνη τό (άχος των "Δώδεκα") μέ όχι ευχάριστο τρόπο, διά τούς ένόχους και συνενόχους.

Πρακτικά, εις τά σημερινά δεδομένα, είναι πολύ δύσκολον, άν όχι άδύνατον, νά γίνη πραγματικότητας ή πρότασις του π. Ειρηναίου, πού προτάξαμε, όμως είναι εύκολον και δίκαιον νά εκλεγή εις τήν Λάρισαν ένας συναργάτης του Μακαριστου Μητροπολίτου Λαρίσης κυρού Θεολόγου ή έστω ένας πού συμπάθοῦσε τούς "Δώδεκα", διά νά επουλωθοῦν οι "πληγές" της ταλαιπωρημένης αϋτής Μητροπόλεως και έμέσως νά αναγνωρισθῇ τό δίκαιον και νά τιμηθῇ τό "άκακον άρνιον", ό 'Αγιος Λαρίσης κυρός Θεολόγος.

'Εν δέ "τῷ καιρῷ τῷ δέοντι" νά μετατεθῇ εϋμενώς ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. 'Αθηναγόρας και νά εκλεγῇ ό π. Ειρηναῖος, ώστε νά λήξῃ και ή "άκοινωνησία" του μαρτυρικού Μητροπολίτου 'Αττικής κυρού Νικοδήμου.

'Εν έναντία περιπτώσει ή πλειοψηφία της 'Ιεραρχίας μας θά συνεχίζῃ νά είναι ύπόλογος έναντι της ιστορίας και της "Εκκλησιαστικής συνειδήσεως" της όρθόδοξου 'Εκκλησίας μας διά τά "καμώματά" Της, όπως έγραψε, όταν ήτο Θηβών ό σημερινός 'Αρχιεπίσκοπος εις τόν Σεβασμιώτατον Ιωαννίνων κυρόν Θεόκλητον και οι ζώντες έννοχοι και συνέννοχοι παράγοντες της διοικήσεως της 'Εκκλησίας μας, θά βλέπουν εις τά όνειρά τους τούς "Δώδεκα" 'Αγίους "σφαγιασθέντας" 'Ιεράρχας, μέ ένα ποτήριον γεμάτο αίμα νά τούς λέγουν, "άδελφέ πίες".

ΤΟ ΣΑΡΚΙΚΟ ΦΡΟΝΗΜΑ

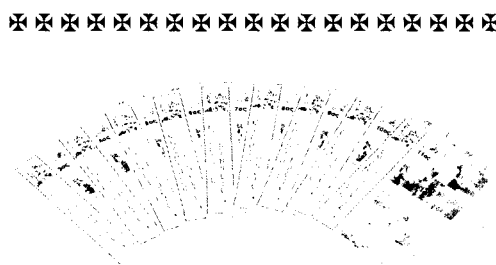
Τό "σαρκικό φρόνημα" ὡς ὅρος δέν εἶναι συμβολικός, μεταφορικός. Δέν λέγεται ποιητικῇ ἀδείᾳ, ἀλλά εἶναι κυριολεκτικός ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς. Ὅταν ἡ ψυχὴ ἀποκτᾷ σαρκικό φρόνημα, μολύνεται ἀπό τή φθορά τῆς σάρκας, ἀπό τόν ἴδιο τόν θάνατο. Εἶναι ἐγκλωβισμένη σέ μιᾶ αὐτόνομη ἀπό τόν Χριστό αἰσθητηριακή τάξη. ἡ ἄ-Χριστος αἴσθησις εἶναι προσκαίρως χρήσιμη γιά τήν ἡδύτητα αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἀχρηστη, ὅμως, καί ἀνώφελη στόν ὑπαρξιακό ἀγώνα τῆς υπερβάσεως τοῦ θανάτου. Οἱ σαρκικοὶ ἄνθρωποι συμβιβάζονται μέ αὐτήν τήν ιδέα καί ζοῦν μόνο γιά τό σήμερα, διασπῶντας τό ἐνιαῖον τῆς χρονικῆς γραμμῆς μεταξύ παρόντος καί μέλλοντος αἰῶνος.

Ὅταν ἡ ψυχὴ γίνεται πνευματικὴ, ζεῖ δηλαδὴ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ὑπαρκτικῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν ἴδια τὴ Ζωή, τὸν Χριστό, τότε τὸ σῶμα ζωοποιεῖται ἀκόμῃ καὶ μετὰ τὸν βιολογικὸ θάνατο. Αὐτὸ μαρτυροῦν τὰ ἑκατομμύρια θαύματα τῶν χαριτόβρυτων λειψάνων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἄσκησις στὴν Ὁρθοδοξίαν δέν διακρίνεται σέ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ, ἀφοῦ σέ αὐτὴ μετέχουν καὶ τὰ δύο συστατικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὀνομάζεται καὶ εἶναι πνευματικὴ. Ἀποσκοπεῖ στὴν ἐξαφάνισις τῆς σαρκικῆς ροπῆς πρὸς τὴν ἁμαρτία, εἴτε αὐτὴ ἀφορᾷ τίς συνήθειες καὶ ἔξεις τοῦ σώματος εἴτε τὸ λεγόμενο σαρκικὸ φρόνημα. Τὰ δυσκολότερα αθλήματα εἶναι ἐκεῖνα τῆς ψυχῆς, ἐπειδὴ, γιὰ παράδειγμα, εὐκολότερα δαμάζει κανεὶς μὲ τὴ νηστεία τὴ λαίμαργίαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ τὸν φθόνον τῆς ψυχῆς δέν εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ τὸν μετατρέψεις σέ ἀγάπην.

Οἱ Πατέρες, ὅταν ὁμιλοῦν γιὰ πνευματικό ἀγώνα καί ἄσκηση, δίνουν

συχνά την εικόνα ενός πεδίου μάχης. Καί
τούτο, διότι στά ανθρώπινα όντα ό τόπος
είναι μιá πολύ σημαντική διάσταση
γιά την κατανόηση τής κατάστασης,
στήν όποία βρίσκεται. Στήν Κυριακή
προσευχή ό Χριστός μās τοποθετεί στόν
"έπί γης" τόπο καί μās παρακινεί νά
ζητήσουμε από τόν έν ούρανοίς Πατέρα
μας νά έγκαταστήσει τή Βασιλεία Του
καί έδω "ώς έν ούρανw".

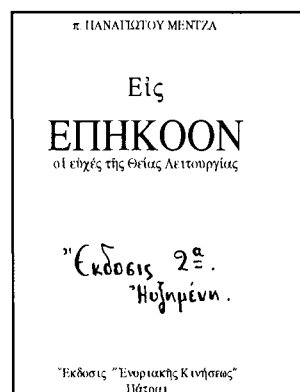
(Ἀκριβές ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχ. π. Ἰγνατίου Σάπιου Καθηγημένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου Νεράϊδας Φθιώτιδος, "Ἡ πρόγευσις τῆς Βασιλείας" σελίς 93-94).

Ὁ κάθε τόμος τῆς "Ε.Κ.". Τιμᾶται 3 εὐρώ.

Ἀποστέλεται μέ ἀντικαταβολή ἀντί 4 εὐρώ.

Ἀποστέλονται οἱ 13 τελευταῖοι τόμοι μέ
ἀντικαταβολή 30 εὐρώ, χωρίς ἄλλην ἐπιβάρυνσιν.

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ 2α ἔκδοσις τοῦ "Εἰς ἐπήκοον" ἠῤῥημένη, μέ κρίσεις Ἱεράρχων καί γνῶμες Πανεπιστημιακῶν. Τυμᾶται 5 εὐρώ καί ὅπου στέλεται μέ ἀντικαταβολή 8 εὐρώ.
Διά ποσότητα γίνεται ἡ νόμιμη ἔκπτωση.

"ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΕ" ή προσπάθειά μας είναι "Επισκοποκεντρική", βασικός στόχος μας είναι ή ενεργοποιήσις της ἐνορίας, κάθε ἐνορίας", (Εν. Κιν. Κίνησις τεύχος 21/88) πού "είναι τό πιό σημαντικό ὀργανωμένο σύνολο καί ή μεγαλυτέρα δύναμις της Εκκλησίας" (Εν. Κιν. Τεύχος 17/88) "έννοουμένης πάντα μετά τοῦ Επισκόπου καί ὑπό τόν Επισκοπον" (Εν. Κιν. τεύχος 26/89).

Μέ αὐτό τό φρόνημα προσεφώνησεν ὁ πρῶτος πρόεδρος της "Εν. Κιν." τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πατρῶν κυρόν Νικόδημον, ὅστις τήν 24-10-88 ἐγκαινίασεν τό "Πνευματικό Κέντρο" μας καί ἄρχισεν τήν ὁμιλίαν Του ὡς ἐξῆς:

"Συγχαίρω τήν Ἐνορίαν καί εὐλογῶ τήν καλήν αὐτήν ἀπαρχήν της λειτουργίας τοῦ "Πνευματικοῦ Κέντρου", ἐπαινῶ τήν πρωτοβουλίαν τοῦ π. Παναγιώτου, μετά τῶν συλλειτουργῶν του καί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν συμβούλων καί ὄλων ἐκείνων οὗ ὅποιοι κατενόησαν τήν ἀνάγκην τῆς ενεργοποιήσεως τῆς ἐνορίας. Εἶναι ἕνα ζήτημα, τό ὅποιον δέν ἔχει κατανοηθῇ ἀπό τόν πολύν κόσμον" (Εν. Κιν. 21/88) Ἡ ὑπογράμμισις δική μας)

Ἡ ἀλήθεια ὅτι ή προσπάθειά μας εἶναι "Επισκοποκεντρική", διαφαίνεται εἰς ὅλα τά κείμενά μας, ἔστω καί ἐάν ἐντοπίζομε κάποιες δεσποτικές ἐνέργειες, κάποιων Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν.

Ὅμως ή ενεργοποιήσις της Ἐνορίας, κάθε ἐνορίας, δέν εἶναι ὑπόθεσις μιᾶς ἐνορίας, εἶναι ὑπόθεσις ὄλων τῶν Ἐπισκόπων καί μάλιστα μέ συλλογική. Χρειάζεται Συνδική μελέτη καί ἀπόφασιν ὄλης της σεπτῆς Ἱεραρχίας μας, ή ὁποία θά πρέπει νά καθορίσῃ λεπτομερῶς τό πλέσιον τῶν καθηκόντων καί δικαιωμάτων τῶν ἐνοριτῶν.

Εἶναι κοινή διαπίστωσις ὅτι σήμερα ή Ἐνορία διακονεῖ τό Ἀγιαστικόν μέρος, ἐν πολλοῖς τυπικά καί πλησίον εἰς τά ὅρια της θρησκοληψίας.

Τό Ἱεραποστολικόν καί κατηχητικόν καθήκον, εἶναι σχεδόν ἀνύπαρκτο.

Εὐχόμεθα εἰς τό ἀρξάμενον ἐκκλησιαστικόν ἔτος νά αὐξηθῇ τό ἱεραποστολικό καί Κατηχητικό ἐνδιαφέρον της κάθε Ἐνορίας.

✠✠✠

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ καί τό Πατριαρχεῖον "τῆς Πόλεως" πάλι εἰς τήν ἐπικαιρότητα. Τό

γεγονός αὐτό εἶναι δείγμα τῆς προσφορᾶς καί της ἰσχύος τοῦ Πατριαρχείου μας. "Τά παιδιά ρίχνουν πέτρες εἰς τήν καρυδιά καί ὄχι στά πουνάρια", λέγει ὁ λαός μας.

Αὐτό τόν καιρό λέγονται πολλά καί γράφονται περισσότερα, ἀπό τά ὅποια ἐλάχιστα εἶναι πραγματικά γεγονότα καί ή συντριπτική πλειοψηφία εἶναι φαντασίες καί ὑποθετικές καί πιθανές ἐξελίξεις.

Εἶναι γεγονός ὅτι τό Πατριαρχεῖον της Ρωσίας, ἤθελε καί θέλει νά γίνῃ "τρίτη Ρώμη", ὑποσκελίζοντας τό Πατριαρχεῖο μας.

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ ἀνταγωνισμός της Ρωσίας, μέ τήν Ἀμερική, διά τήν παγκόσμιον ἡγεσίαν, ἐπηρεάζει τά ἐκκλησιαστικά πράγματα. Τό διαπιστώσαμε εἰς τά της πανορθόδοξου Συνόδου της Κρήτης πρό δυετίας.

Ὅμως ἀλοίμονον ἐάν ἔχομε Πατριάρχες καί Μητροπολίτες φιλορώσους καί φιλοαμερικανούς. Ἀλοίμον ἐάν δέχονται νά "παίζουν τό παιχνίδι" των, γιά λίγα δολάρια ή ρούβλια ή διά τόν θρόνον τοῦ Πατριάρχου καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

Ἀλοίμονον ἐάν βρεθῇ Ἕλληνας μητροπολίτης νά κινηθῇ εἰς βάρος τοῦ Πατριαρχείου μας, εἰς τό πρόσωπον τοῦ πατριάρχου μας, ὁ ὁποῖος σήμερα εἶναι, αὐριο δέν εἶναι.

Τήν ὑποβάθμισιν τοῦ Πατριαρχείου μας ἀπό κάποιον ή κάποιους Μητροπολίτες, δέν θά τήν συγχωρήσῃ κανένας ὀρθόδοξος Ἕλληνας, οὔτε ή ἱστορία.

Ὁ Πατριάρχης μας, ἀλάνθαστος δέν εἶναι, ὅμως ή πραγματικότης λέγει ὅτι δέν ὑπέπεσεν, μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καί τίς προσευχές ὄλων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, σέ κανένα μεγάλο σφάλμα.

✠✠✠

Η ΕΥΘΥΝΗ εἶναι χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ προσώπου κάθε ἀνθρώπου. Εἶναι ή εἰδοποιός διαφορά ἀπό τά ζῶα, τά ὅποια εἶναι ἀνεύθυνα διά τίς ἐνέργειές των, διότι κινοῦνται μόνον ἀπό τό ἐνστικτον της ἐπιβιώσεώς των.

Εἰς τήν ἐποχήν μας ή εὐθύνη τείνει νά ἐκλείψῃ ἀπό μία μεγάλη μερίδα ἀνθρώπων, διότι ἀπό τίς σκοτεινές δυνάμεις, μέ χίλιους τρόπους διδάσκεται ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶναι ἐξεληγμένον ζῶον, βάσει της φυσικῆς ἐπιλογῆς, ὅλως τυχαία καί ὄχι βάσει ἐνός

σοφού σχεδίου του Θεού.

Όταν κάποιος δεν πιστεύει και δεν βιώνει την προοπτική της αιωνιότητας, είναι ανόητον να κινηθεί και δρά, με θυσιαστική αγάπη, διά τον συνάνθρωπό του. Δι' αυτούς είναι "Θεός ή κοιλία" και γενικώς ή εφημερία του ατόμου και όχι ή καλλιέργεια του προσώπου, προς επίτευξιν του "καθ' όμοίωσιν" και έχουν σύνθημα, το "φάγωμεν πίωμεν αὔριο γάρ ἀποθνήσκομεν" και "σκοτοθείτε διά να δοξασθούμε".

Υπάρχουν βεβαίως πολλοί, που άνησυχούν διά τό φαινόμενο αυτό, αλλά κυριαρχεί μέσα τους μία ήττοπάθεια. "Δέν γίνεται τίποτε" λένουν και παρασύρονται από τό κύμα της άνευθυνότητας, από τό φόβο μήπως περιθωριοποιηθούν και δέν πετύχουν κοσμικά όφέλη ή χάσουν τά "κεκτημένα" και προσπαθούν να δικαιολογηθούν, με χίλιες δύο, άδικαιολόγητες δικαιολογίες. Οί πάντες είναι ανάγκη να μάθωμε ότι, είμεθα ό,τι είμεθα και όχι ό,τι πιστεύωμε ότι είμεθα και θά μας ζητηθούν εϋθύνες και τότε θά είναι "αργά για δάκρυα".

Οί πάντες κρίνωμε αὔστηρά τούς άνευθύνους άρχοντας, που προσπαθούν να δικαιολογήσουν, τά άδικαιολόγητα, όμως θά πρέπει να αναλογισθούμε και τίς δικιές μας εϋθύνες και να γίνωμε πιο υπεύθυνοι όλοι και τότε τά πάντα θά γίνουν καλλίτερα.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας είναι "Μία, Ἁγία, Καθολική" Σωτήρια όλων των καλοπροαίρετων ανθρώπων, όσες διοικητικές άδυναμίες και έάν έχει.

Η χάρις του Θεού ενεργεί διά ενός αναξίου κληρικού.

Τό Πνεϋμα τό Ἁγιον "οὐ πάντας εκλέγει, αλλά διά πάντων ενεργεί", όσο και ανάξιος να είναι ό λειτουργός Ιερεύς.

Η Εκκλησία διαχρονικά και παγκοσμίως βελτιώνει την υλικήν και πνευματικήν ζωήν των ανθρώπων λέγει ή ιστορία.

Ο πλέονάναξιος και άγράφματος λειτουργός επιτελεί έργο πνευματικό.

Τό ότι δέν προσφέρει όσα πρέπει και όπως πρέπει και πολλάκις σκανδαλίζει, δέν έμποδίζει την χάριν, διά τον καλοπροαίρετον πιστόν ένορίτη.

Έχει βεβαίως εϋθύνη μεγάλη, όμως μεγαλυτέρα εϋθύνη έχουν οί δίδοντες

συμμαρτυρίαν πνευματικοί -έξομολόγοι και οί χειροτονούντες αυτούς Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες.

Τονίζωμε τό Θεϊον έργον των άξίων και αναξίων κληρικών, τό όποιον οϋδέποτε παραγνωρίσαμε, άναμοχλεύοντας τά κακώς κείμενα, τά όποια άλλοι τά φέρουν εις την επιφάνεια, από αγάπη και μέ στόχο την βελτίωσιν των πραγμάτων της Εκκλησίας και μερικοί μάς παρεξηγούν.

Οί δυνατότητες, του, έν πολλοίς, όκτασέλιδου περιοδικού μας είναι μικρές και φυσικά ή επίδρασις εις τά της Ἐκκλησίας είναι ανάλογος. Έν τω μέτρω τον δυνατοτήτων μας γράφομε οίκοδομητικά άρθρα μέ Ἁγιογραφικήν και Πατερικήν θεμελίωσιν και άρθρα ένοριακού ένδιαφέροντος, όμως οί σελίδες δέν έπαρκοϋν.

Τό περιοδικό μας είναι μικρός καρπός επιπόνου προσπαθείας και μέ πολλές δυσκολίες συνεχίζωμε, έπειδή πιστεύωμε ότι ή μεγαλωσώνη "δέν μετριέται μέ τό στρέμα, μέ της καρδιάς τό πύρωμα μετριέται και μέ τό αίμα" της θυσιαστικής αγάπης. Τό δέ άποτέλεσμα κάθε προσπαθείας είναι έργον της θείας χάριτος, λέγει ή Ἁγία Γραφή και οί Ἁγιοι Πατέρες μας.

Τέλος όποιος θέλει να σκανδαλισθί θά βρῇ κάποια άφορμή.

Η "Έν. Κίν." έχει σταθερή πορεία και μέ τίς προσευχές των αγαπώντων και την χάριν του παναγίου Πνεύματος θά συνεχίση, όσο ό Θεός τό επιτρέψει.

Η "ΡΟΜΦΑΙΑ" την 3-8-18 έδημοσίευσεν θέσεις του προέδρου του Συνδέσμου Κληρικών Χίου π. Γεωργίου Κωνσταντίνου, απ' τίς όποιες άντιγράφωμε ένα απόσπασμα, τηρώντας και την όρθογραφίαν των, χωρίς δικά μας σχόλια:

"Όταν λες σε έναν άνθρωπο ότι κάτι δέν είναι σωστό τον βοηθάς. Τι αγάπη είναι στο πολιτικό ή στο Δεσπότη μας, να του λες συνέχεια μπράβο; Τον ρίχνεις στον γκρεμό, που λέγεται εγωισμός και έλειψη αυτογνωσίας. Αυτή είναι η αγάπη;

Εμείς ό,τι έχωμε να πούμε στο Δεσπότη, το λέμε πρόσωπο προς πρόσωπο...

Η ελευθερία γνώμης είναι για μένα οξυγόνο. Η ορθοδοξία για εμένα είναι κατ' εξοχήν πίστη, που έχει αυτό το οξυγόνο".

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΕΝΟΠΙΤΙΣΣΑΣ

ΟΙ ΜΗ "ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ"

Μέ τον ανωτέρω τίτλον έδημοσίευσεν ή " Έστία" τής 6/8/1918 ένα σπάνιο περιστατικό καί τό αναδημοσίευσεν τήν 6-8-2018, όπου περιγράφεται ή αγάπη πρός τήν Πατρίδα, μιᾶς ἀπλῆς Ελληνίδος καί τό ήρωικό φρόνημά της, πού σίγουρα ήτο ἀποτέλεσμα πνευματικῆς καλλιιεργείας καί πίστewς εἰς τήν αἰωνιότητα.

Τό αναδημοσιεύουμε διά νά γίνη παραδειγμα πρός μίμησιν.

" Ο φίλος πλωτάρχης κ. Δ. Λούντρας, μέ μίαν ωραίαν ἐπιστολήν του ἀπό τῆς Λίσας, ὅπου διοικεῖ, ὡς γνωστόν, τό καταρτιζόμενον Ναυτικόν Ἄγημα, μοῦ παρουσιάζει τήν αἰωνία Λύκαινα μητέρα, ὅπως τήν συνήνητησε πρό ὀλίγων ἡμερῶν, ἐντελῶς κατὰ τύχην, εἰς τό ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν καί εἰς τό γραφεῖον τοῦ ἀντισυνταγματάρχου τοῦ πυροβολικοῦ κ. Μπούφη.

"... Ἐκρατοῦσε ἀπ' τό χέρι, διηγεῖται ὁ κ. Λούντρας, ένα συμπαθέστατο μαυροφορεμένο κοριτσάκι.

- Γιατί φορεῖ μαῦρα τό κοριτσάκι; Ἐρώτησα μέ τήν συμπαθητικήν περιέργειαν πού μοῦ εἶχε γεννήσῃ τό θέαμα τοῦ μικροῦ.

- Ἄι! ὀρφανό εἶνε... ἀπήνητησεν ἀπλῶς ἡ γρηοῦλα. Πέθανε ὁ πατέρας του.

- Ἀπό ἁρρώστεια; ἐρώτησα πάλιν ὑποπτευθεῖς ἐκεῖνο, πού καί πράγματι εἶχε συμβῇ.

- Ὅχι, παιδί μου. Ἐμεῖς εἴμαστε ἀπ' τῆς Λαμίας. Ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ ἦτανε γυιός μου καί σκοτώθηκε στό Δεκατρία. εἶχα κι ἄλλον ένα γυιό, πού σκοτώθηκε στό Δώδεκα.

Ἡ τραγική ἀπαρίθμησις τῶν δύο σκοτωμένων παιδιῶν της ἐγείνει μέ τήν ἀπλότητα τῶν ωραίων ἀφελῶν ψυχῶν, διά τῆς ὁποίας ἡ θυσία εἶναι καθήκον καί αἱ ὁποῖαι κόπτουν ἐμπρός της μέ μίαν

ὑψηλήν ἐγκαρτέρησιν. Κάτι τέτοιο θά ἦτο τό παλῆ ἐκεῖνο τῆς Σπαρτιάτισσας, πού, ὅταν τῆς ἔφεραν τήν εἶδῃσιν τοῦ θανάτου τῶν παιδιῶν της εἰς τήν μάχην, ἀποκρίθηκε: "Ἦδειν θνητούς γεγεννηκυῖα. - Τό ἥξερα πῶς θνητούς εἶχα γεννήσει." Τήν ἐκύταξα μέ σεβασμόν. Ἡ νέα Σπαρτιάτιςσα ἐγιναντώθη ἐμπρός μου, ἐνῶ ἐκείνη, ἐνθαρρυνομένη ἀπό τό ἐνδιαφέρον μου, ἔβγαζε ἀπό μέσα ἀπ' τόν κόρφο της μία τριμμένη φωτογραφία.

- Κύττα, παιδί μου, εἶπε. Τοῦτος εἶνε ὁ τρίτος. Σκοτώθηκε προχθές στό Σκρά...

- Πῶς; Καί ἄλλος λοιπόν ἀκόμη; Καί τρίτον ὀλοκαύτωμα εἰς τόν ἴδιον βωμόν; Ἡ θυσία ἔπαιρνε πλέον εἰς τήν φαντασίαν μου διαστάσεις ἀληθινοῦ μεγαλείου.

- Τρεῖς σκοτωμένους ἔχεις, λοιπόν, γιά τήν πατρίδα, κυροῦλά μου; εἶπα μέ ζωνρότητα. Ἐχεις τοῦλάχιστον ἄλλα παιδιᾶ;

- Εἶχα ἐξ ἑνὸς γυιού. Τώρα ἔχω μονάχα τρεῖς, καλή τους ὥρα. Ὁ ένας μάλιστα εἶνε λαβωμένος καί βρίσκεται στό Φρουραρχεῖο. Μά τώρα κοντεύει νά γίνη καλά καί θά φύγῃ πάλι γιά τό Μέτωπο. Νά σοῦ 'πῶ παιδάκι μου. Οἱ ἄντρες ἐκεῖ πρέπει νά βρίσκονται σήμερα. Κ' ἐγώ, μά τήν ἀλήθειαν τοῦ θεοῦ, ντρεπόμουν νά τόν βλέπω ἐδῶ πέρα, κι ὡς ἦτανε καί λαβωμένος. Ἐχτές, τέλος πάντων, μοῦ εἶπε ὁ ἴδιος: "Ἄι! μάννα! Κοντεύω νά γείνω καλά καί, τοῦτες τῆς ἡμέρας, θά σ' ἀφήσω πάλι γειᾶ. Μέ τήν εὐχή σου..." Μέ τήν εὐχή τοῦ θεοῦ νά πάῃ. Νά πάῃ ἐκεῖ πούνε καί τάλλα παιδιᾶ.

Ἐκύταξα μέ βαθυτάτην συγκίνησιν τήν μεγάλην καί ήρωικήν μητέρα, ἡ ὁποία τήν στιγμὴν αὐτήν ἐνεσάρκωνεν ἐμπρός μου τῆς ὡραιότερας παραδόσεως τῆς Φυλῆς. Χωρίς νά τό καταλάβω τότε, ἔβγαλα τό κασκέτο μου, ἔσκυψα καί τῆς ἐφίλησα τό χέρι, ἐνῶ ἐκείνη, μέ τῆς γεροντικῆς τῆς μάτια γεμᾶτα δάκρυα, τώρα μόνον ἀπό τήν ἀρχήν τῆς διηγήσεως, ἐφαίνετο ἀποροῦσα, γιατί τόχα ὅλη αὐτή ἡ τιμή πρός τήν ταπεινήν της θυσίαν".

ΤΡΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που, αν φύγουν, δέν επιστρέφουν ποτέ

1. Ο Χρόνος
2. Τα Λόγια
3. Η Ευκαιρία

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που μπορούν να καταστρέψουν έναν άνθρωπο

1. Ο θυμός
2. Η Έπαρση
3. Η Άρνηση της Συγχώρεσης

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που δεν πρέπει ποτέ να χάσεις

1. Η Ελπίδα
2. Η Ηρεμία
3. Η Εντιμότητα

ΟΙ ΜΗ "ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ"

Καί ο κ. Λούντρας, προσθέτει εν ύστερογράφω:

→ "Ένθυμούμαι ότι αυτή η γρηγοῦλα κάτι είχε πάει να ζητήσει από τον κ. Μπούφην, χάριν του παιδιοῦ. Δέν μπορεί να ἐρωτηθῇ ὁ κ. Μπούφης τί τοῦ ἐζήτησε, πῶς τήν λένε, καί να λάβῃ μόνη της ἡ Πολιτεία τήν φροντίδα να ἐκτελέσῃ τήν παράκλησίν της καί ν' ἀποδώσῃ ἔτσι τήν ὀφειλομένην ἀναγνώρισιν πρὸς τήν ἡρωικὴν αὐτὴν μητέρα;".

Δέν θά εἶχα να προσθέσω τίποτε εἰς τήν ὀραίαν αὐτὴν ἐπιστολήν καί εἰς τήν ὀραίαν αὐτὴν πραγματικότητα.

Ἀρκοῦμαι να σημειώσω, σχετικῶς μέ κάποιαν τελευταίαν συζήτησιν, ὅτι μιὰ τέτοια ἀγράμματη γυναικοῦλα ἀξίζει χιλίους "διανοομένους" καί γράφει ἕνα ἀριστοῦργημα ὅστιον να βραβευθῇ ἀπό τήν ἀνύπαρκτον Ἑλληνικὴν Ἀκαδημίαν.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που είναι τὰ πιό πολύτιμα

1. Η Ἀγάπη
2. Η Οἰκογένεια καί οἱ Φίλοι
3. Η Καλοσύνη

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που δέν είναι ποτέ σίγουρα

1. Η Περιουσία
2. Η Επιτυχία
3. Τα Ὀνειρα

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που συγκροτοῦν ἕναν σωστό ἄνθρωπο

1. Η Συνέπεια
2. Η Εἰλικρίνεια
3. Η Σκληρὴ Δουλειά

Υπάρχουν τρία πράγματα στη ζωή που είναι σταθερά καί αἰώνια

Πατήρ - Υἱός - Ἅγιον Πνεῦμα

Ἀπό τό διαδίκτυο:

(http://groups.yahoo.com/group/Nubia_group)

Ἀπόδοση στά Ἑλληνικά: Μερόπης Ν.

Σπυροπούλου

Ὁμότ. Καθηγήτριας Πανεπιστημίου

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὰ κάτωθι βιβλία τοῦ π. Παναγιώτου Μεντζᾶ, πού ἐξέδωσε ἡ "Ἐν. Κίν." πωλοῦνται εἰς τό βιβλιοπωλεῖον "Ἐωνιά τοῦ βιβλίου" τῶν Πατρῶν καί ἄλλα βιβλιοπωλεῖα 5 εὐρώ ἕκαστον καί ἀποστέλονται μέ ἀντικαταβολή.

- Εἰς Ἐπήκοον.

- Οἱ φωνές τῆς καρδιάς.

- Τό Μεγάλο σκάνδαλο.

- Ὁ Δεσποτισμός ὅπως τόν ἐζησα.

- Ὁ Δεσποτισμός ὅπως τόν ζῶ.

- Τόμος τῆς "Ἐν. Κίν." 3 εὐρώ.

- 13 τόμοι "Ἐν. Κίν." 30 εὐρώ σύν τὰ ταχυδρομικά ἐξοδα.

ΟΙ ΠΕΤΑΜΕΝΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

"Εἰ τίς θέλει ὀπίσω μου ἔρχεσθαι, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν
καὶ ἄράτω τὸν σταυρόν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν καὶ ἀκολουθήτω μοι.

(Λουκ. Θ23)

Κάθε 14 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει πανηγυρικά τὴν διπλὴν ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν.

Ἀτενίζοντας τὸν ἐσταυρωμένον, κατανοοῦμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὸν καθένα μας χωριστά καὶ τὸ μέγεθος τοῦ βάρους τῆς ἁμαρτίας, πού διὰ τὴν ἐξάλειψίν της, ἐχρειάσθη νὰ σταυρωθῇ ὁ Θεός, ἐν τῷ θεανδρικῷ προσώπῳ τοῦ Κ.Η.Ι. Χριστοῦ!

Ὅποιοιδήποτε σταυροὶ καὶ ἐάν ἔχομε, καὶ ὅλοι ἔχομε, δὲν εἶναι τόσο μεγάλος ὥσάν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ εἶναι προσωπικός καὶ δὲν δικαιολογεῖται κανένα παράπονο.

Ἄπαντες σηκώνομε κάποιο προσωπικό σταυρό, χριστιανοὶ καὶ μὴ χριστιανοί.

Σταυρός εἶναι, μιὰ ἀσθένεια καὶ μάλιστα χρονία. Ἕνα σωματικό ἢ ψυχικό ἐλάττωμα. Ἡ ἐχρότητα καὶ ἡ περιφρόνησις τοῦ περιβάλλοντος. Οἱ πραγματικές οικονομικές δυσκολίες, διὰ τίς ὅποιες πολλές φορές δὲν εὐθυνόμεθα. Ἡ κακία ἢ ἀδυναμία ἐνός προσφιλοῦς προσώπου. Τὰ οἰκογενειακά βάρη. Ἡ παραγνώρησις, ἡ συκοφαντία καὶ τέλος οἱ διωγμοὶ διὰ διαφορὰς λόγους.

Ὅμως ὁ Κύριος δὲν ὁμιλεῖ δι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοὺς σταυρούς.

Ὅμιλεῖ διὰ τὸν σταυρόν τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος εἰς τὴν καθημερινήν ζωὴν. Τὸν "καθ' ἡμέραν". Δηλαδή τίς ὑποχρεώσεις πού ἔχομε, ὡς ἀγωνιστικά πραγματικοὶ καὶ συνειδητοὶ χριστιανοί, εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Σηκώνομε τὸν σταυρόν πού μᾶς ζητεῖ ὁ Κύριος καὶ τὸν ἀκολουθοῦμε ὅταν, διὰ τὸ ἔργον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ θυσιάζωμεν κάποιον χρόνον ἀπὸ τὸν χρόνον τῆς ἀναπαύσεώς μας.

Ὅταν θυσιάζομε φιλίες καὶ εὐνοίες, τίς ὅποιες εἶναι δυνατόν νὰ ἔχομε, ὅταν γίνωμε ἐλαστικώτεροι, ὡς πρὸς τὸν νόμον τοῦ Ἐθαγγελίου.

Ὅταν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ "ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου", ἀποδυνάμεθα εἰς ἀγῶνας, οἱ ὅποιοι

μᾶς ἀναστατώνουν τὴν καθημερινήν ζωὴν καὶ πολλάκις ὑποσκάπτουν τὴν σωματικὴν ὑγείαν.

Ὅταν ἀνακόπτωμε προσωρινὰ ἢ καὶ μόνιμα, τὴν κοσμικὴν μας σταδιοδρομίαν, χάριν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ἀποφασίζωμε νὰ θυσιάσωμε νόμιμα δικαιώματα καὶ δὲν δημιουργοῦμε δική μας οἰκογένεια, διὰ νὰ διαθέτωμε περισσότερον χρόνον, χρήμα καὶ δυνάμεις, διὰ τὸ ἔργον τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ.

Τέλος ὅταν προσφέρωμε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας, διὰ τὴν ἐδραίωσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἴσως δικαίως νὰ σκεφθῇ κάποιος, πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι διὰ τὸν κάθε ἀπλό χριστιανό.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ ἀναφερθέντα εἶναι μεγάλοι σταυροὶ καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ τοὺς σηκώσουν ὅλοι.

Ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι σταυροὶ μικρότεροι, ἀνάλογοι μὲ τίς δυνάμεις τοῦ καθενός, πού ἂν τοὺς σηκώσωμε, θὰ εἴμεθα ἐξ Ἰσου μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν.

Εἶναι ὁ σταυρός τοῦ Χριστιανικοῦ καθήκοντος εἰς τὴν καθημερινήν ζωὴν, εἰς τὸ γραφεῖο μας, εἰς τὰ καταστήματα, εἰς τὰ μέσα συγκοινωνίας, εἰς τὰς πτωχὰς συνοικίας, εἰς τὰ μέγαλα τῶν πλουσίων καὶ τίς πτωχές καλύβες τῶν πτωχῶν, εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ εἰς τὰ Μοναστήρια.

Αὐτοὶ οἱ σταυροὶ εἶναι μικροὶ καὶ ἐλαφροί, ὅμως δυστυχῶς ἐν πολλοῖς εἶναι πεταγμένοι ἀπὸ πολλοὺς, πού φέρομε τὸ χριστιανικὸ ὄνομα, εἰς τὸ δρόμο, πού ὁδηγεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐμποδίζουν τοὺς καλοπροαίρετους ἀνθρώπους, πού θέλουν νὰ βαδίσουν τὸ δρόμο, πού ὁδηγεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Πόσον ὠραιότερη θὰ ἐγίνετο ἡ ζωὴ ὅλων μας καὶ πόσον θὰ ἀνοιγε ὁ δρόμος πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μας, ἐάν ἀπεφασίζαμε ἅπαντες καὶ ὁ καθένας μας χωριστά, νὰ ἀναζητήσωμε καὶ νὰ πάρωμε εἰς τὸν ὅμον μας τὸν πεταμένο σταυρόν μας;

Καλύτερα ἐπικοινωνία μαζί μας εἶναι τὸ Fax: 2610 277.015, κιν. 6981 394.624

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: "ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ". ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΝΤΖΑΣ. ΕΚΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΠ. ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε., ΑΔ. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ 116, ΤΗΛ. 2610 337.639. ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 10 ΕΥΡΩ - ΕΠΙΤΑΓΑΙ-ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΨΥΧΛΑΝΤΟΥ 129 - ΠΑΤΡΑΙ, 262 25, ΤΗΛ. 2610 276.731 FAX: 2610 277.015, Α.Φ.Μ. 099235662, Α' ΠΑΤΡΩΝ. Ηλεκ. Διευθ. www.enoriaki-kinesis.gr, Ηλεκ. Ταχ. patera.mentza@gmail.com